

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

מעשה מ'קאפצין פאשא'

אחר כך הלך הפאשא הנ"ל אל המלך ויספר לו כי שמע מהישראל הנ"ל, שאמר שיש לו יסורים גדולים, כי בכל עת שמדבר עם המלך מרגיש ריח רע יוצא מפי המלך, על כן נסכם עצתו כשיבוא לדבר עמו, אדוני המלך, יאחז מטפחת עם בשמים נגד פיו כדי שלא ירגיש הריח הרע מפי המלך, וזה לך האות כי כנים דברי, כי למחר פאשר יבא לדבר עמו תראה בעיניך שאוחז את המטפחת נגד פיו. כששמע זאת המלך נתקעס מאד, ואמר לו כשאראה אשר כנים דבריך אז אאביד אותו מן העולם.

והנה הישראל הנ"ל בא ביום מחר לפני המלך, ויאחז המטפחת נגד פיו פאשר יעץ לו הפאשא הנ"ל, כי האמין לדבריו. והמלך כשאראה זאת ויניח לדעת כי כנים הם דברי הפאשא, תקף כתב מכתב פדברים האלה, "כאשר יבא האיש המוסר כתב זה לפניכם תשליכו אותו ותקפו לכבשן האש אשר כל חיבי מיתות נשופים שם". והמלך חתם את המכתב בחותמו, ואמר לזה האיש, אבקש ממך שאתה בעצמך תביא את המכתב הזה להאיש שנכתב על האדרעס [הפכתבת] שהוא במקום פלוני. והישראל הנ"ל לקח המכתב, והבטיח להמלך אשר יעשה פדבריו. ולא ידע מה כתוב בו והלך לביתו.

פעם אחת היה אצל המלך התור איש אחד מאחינו בני ישראל שהיה חשוב בעיניו מאד מאד מכל שרי המלוכה אשר לו, ויאהבהו אהבה גדולה ועצומה מאד יותר מכל שרי המלוכה. ובכל יום ויום היה קורא אותו להשתעשע עמו יחד. ויקנאו בו שרי המלוכה, וחסבו מחשבות להעליל עליו לפני המלך שיאבדוהו מן העולם.

והיה ביניהם פאשא אחד שהיה נקרא "קאפצין פאשא". ששנאתו להישראל הזה היתה גדולה יותר מכל השרים. ולפני הישראל הראה עצמו כאוהב לו, ובכל יום חשב מחשבות שיצליח חפצו בידם למצא עליו איזה עלילה לפני המלך. פעם אחת בא הפאשא הנ"ל להישראל הנ"ל, והתחיל לדבר עמו בערמה, ויספר לו באשר שהיה אצל המלך, ושמע מפיו איך שהוא אוהב אותה, אך יש לו יסורים מדבר אחד, כי כשאתה בא לפניו לדבר עמו אינו יכול לסבל ריח פיה, כי הוא מרגיש ריח רע נודף מפיה, והוא אינו יכול להיות בלעדיה, ויש לו יסורים גדולים מזה, לזאת עצתי כי בכל עת שתבוא לפני המלך, תאחז מטפחת עם בשמים לפני פיה, כדי שלא ירגיש המלך הריח הרע מפיה, כי הבשמים יבטלו הריח רע למען לא תבאש בעיני המלך. והישראל הנ"ל מחמת תמימותו האמין לדבריו, ונסכם בדעתו לעשות כן.

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂי־וַת מִשְׁנֵי־קַדְמוֹנִיּוֹת

מַעֲשֵׂה ב' - מִמְלַךְ וְקִיסָר (5)

שְׁסַפְּרָה רַבֵּנוּ נַחֲמָן מִבְּרֶסְלָב זִיע"א

וַיְהִי כִּי־יָבִיִּא שְׂרָאוֹ (אֲנָשֵׁי הַסְּפִינָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ הַנְּל) שְׁנַפְּל, נַעֲשֶׂה שָׁם רַעַשׁ גָּדוֹל, כִּי אֵיךְ יוּכְלוּ לַחְזוֹר לְבֵיתָם, כִּי הַמֶּלֶךְ יָמוּת מִחַמַּת צַעַר. וְאָמְרוּ לְהִתְקַרֵּב אֶל הַסְּפִינָה שְׂרָאוֹיִן (הֵינּוּ לַסְּפִינָה זֹה הַנְּל שֶׁל הַבַּת קִיסָר) אוֹלֵי יֵשׁ שָׁם אֵיזָה דְּקָטוֹר שְׂיוּכַל לַתֵּן לָהֶם עֵצָה.

וְהִתְקַרְבוּ אֶל הַסְּפִינָה הַנְּל (הֵינּוּ הַסְּפִינָה שֶׁל הַבַּת קִיסָר עִם הַשְּׂרוֹת הַנְּל) וְאָמְרוּ לָהֶם (אֲנָשֵׁי הַסְּפִינָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ לְהַשְׂרוֹת עִם הַבַּת קִיסָר הַנְּל) שְׁלֹא יִתְּרָאוּ כָּלֵל, כִּי לֹא יַעֲשׂוּ לָהֶם כָּלֵל. שְׁאֵלוּ אוֹתָם: אוֹלֵי יֵשׁ בֵּינֵיכֶם דּוֹקְטוֹר שְׂיִתֵּן לָנוּ עֵצָה. וְסַפְּרוּ לָהֶם כָּל הַמַּעֲשֵׂה, וְשָׁבַן הַמֶּלֶךְ נִפְּל לַתּוֹךְ הַיָּם, וְאָמְרָה הַבַּת קִיסָר, שְׂיוּצִיאוּ אוֹתוֹ מִן הַיָּם. וְהָלְכוּ וּמָצְאוּ אוֹתוֹ וְהוֹצִיאוּ אוֹתוֹ. וְלִקְחָהּ הַדֹּפֵק בְּיָדָהּ, וְאָמְרָה שְׁנַשְׂרֵף מִחוּ. וְקָרְעוּ הַמֶּלֶךְ וּמָצְאוּ שְׁכַדְבָּרֶיהָ כִּן הוּא, וְנִבְּהָלוּ מְאֹד. וּבִקְשׂוּ מִמֶּנָּה שְׁתִּלֵּךְ עִמָּהֶם לְבֵיתָם, וְתִהְיֶה דּוֹקְטוֹר אֶצֶל הַמֶּלֶךְ, וְתִהְיֶה חֲשׂוּבָה וְגָדוּלָה מְאֹד, וְלֹא רָצְתָהּ. וְאָמְרָה כִּי אֵינְנָה דּוֹקְטוֹר, רַק שְׂיוֹדַעַת סֵתָם דְּבָרִים הַלְלוּ.

וַיְהִי הַיּוֹם וְהָיָה מֶלֶךְ אֶחָד זָקֵן. וְהָיָה לוֹ בֵּן יָחִיד, וְהָשִׂיא אוֹתוֹ, וּמָסַר מַלְכוּתוֹ לְבָנוֹ. אָמַר הַבֵּן מֶלֶךְ, שְׂיִלֵּךְ וַיִּטֵּל עִם אִשְׁתּוֹ בָּיִם, כְּדִי שְׁתִּהְיֶה רְגִילָה בְּאוֹרֵי הַיָּם פֶּן, חָס וְשָׁלוֹם, מִכְּרַחֲמִים בְּאִיזוֹ פַּעַם לְבָרַח בָּיִם.

וְהָלַךְ עִם אִשְׁתּוֹ עִם הַשְּׂרֵי מְלוּכָה וּפְרָשׁוֹ בַּסְּפִינָה, וְהָיוּ שָׁם שְׂמִחִים וּמְשַׁחֲקִים מְאֹד. אַחֲרֵכֶּךָ אָמְרוּ שְׂיִפְשְׁטוּ כָּלֵם בְּגִדֵיהֶם (הֵינּוּ הַבֵּן מֶלֶךְ עִם הַשְּׂרֵי מְלוּכָה שְׁהָיוּ שָׁם בַּסְּפִינָה הַתִּיעֵצוּ מִחַמַּת שְׂמִחָה, שְׂיִהָיוּ כָּלֵם פּוֹשְׁטִים אֶת בְּגָדֵיהֶם, וְכֵן עָשׂוּ) וְלֹא נִשְׂאָר עֲלֵיהֶם כִּי אִם הַפְּתָנָת. וְהָיוּ מִתְחַזְּקִין לַעֲלוֹת עַל הַתֵּרוֹן. וְהָיָה הַבֵּן מֶלֶךְ הַנְּל מִתְחַזֵּק לַעֲלוֹת לָשָׁם.

וְהָיָא (הֵינּוּ הַבַּת קִיסָר הַנְּל) בְּאִתָּהּ עִם הַסְּפִינָה (שְׁלָה הַנְּל) וְרָאִתָּה אוֹתוֹ הַסְּפִינָה הַנְּל (הֵינּוּ הַסְּפִינָה שֶׁל הַבֵּן מֶלֶךְ עִם שְׂרֵי מְלוּכָה הַנְּל), וּבִתְחִלָּה הָיְתָה יִרְאָה לְהִתְקַרֵּב. אַחֲרֵכֶּךָ נִסְמְכוּ קֶצֶת, וְרָאוּ שְׁהֵם מְשַׁחֲקִים מְאֹד, וְהִבִּינוּ שְׂאִינָם גְּזֻלָּנִים, וְהִתְחִילוּ לְהִתְקַרֵּב. אָמְרָה הַבַּת קִיסָר לְחִבְרוֹתֶיהָ: אֲנִי יְכוּלָה לְהַפִּיל אֶת אוֹתוֹ הַקְּרַח לַתּוֹךְ הַיָּם (הֵינּוּ אֶת הַבֵּן מֶלֶךְ הַנְּל, שְׁהָיָה עוֹלָה בְּרֹאשׁ הַתֵּרוֹן, כִּי הַבֵּן מֶלֶךְ הַנְּל הָיָה קְרַח, דְּהֵינּוּ שְׁהָיָה מְקַרָּח רֹאשׁוֹ מִשְׁעָרוֹת.

אָמְרוּ לָהּ: וְאֵיךְ אֶפְשָׁר; הֲלֹא אָנוּ רַחוּקִים מֵהֶם מְאֹד. אָמְרָה לָהּ שְׂיֵשׁ זְכוּכִית שְׂשׁוֹרָף, וְעַל־יָדֵי זֶה תִּפִּיל אוֹתוֹ. וְאָמְרָה שְׁלֹא לְהַפִּיל אוֹתוֹ עַד שְׂיַעֲלָה עַל רֹאשׁ הַתֵּרוֹן מִמֶּשׁ, כִּי כִּשְׂהוּא בְּאִמְצָעֵית הַתֵּרוֹן, אֲזִי כִּשְׂיִפֵּל, יִפֵּל אֶל תּוֹךְ הַסְּפִינָה, אֲבָל כִּשְׂיַעֲלָה בְּרֹאשׁ, אֲזִי כִּשְׂיִפֵּל, יִפֵּל לַתּוֹךְ הַיָּם.

הַמְּתִינָה עַד שְׂעָלָה אֶל רֹאשׁ הַתֵּרוֹן מִמֶּשׁ, וְלִקְחָהּ הַזְּכוּכִית שְׂשׁוֹרָף נֶגֶד הַחֲמָה (שְׂקוֹרִין בְּרַעַן בְּרִיל) וְכוּנָה נֶגֶד מִחוּ, עַד שְׁנִכְוָה מִחוּ וְנִפְּל לַתּוֹךְ הַיָּם.

וְלֹא רָצוּ (אֲנָשֵׁי הַסְּפִינָה שֶׁל הַמֶּלֶךְ) לַחְזוֹר
לְבֵיתָם, וְהָלְכוּ שְׁתֵּי הַסְּפִינּוֹת בַּיַּחַד.

וְהוּטַב בְּעֵינַי הַשָּׂרִי מְלוּכָה מְאֹד,
שֶׁהַמֶּלֶכָה שָׁלְהֶם תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר,
מִחֲמַת גְּדֹל חֻכְמָתוֹ שֶׁרָאוּ בּוֹ. (כִּי הַשָּׂרִי מְלוּכָה
שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ הַנְּ"ל, שֶׁנִּפְּל וּמָת, סָבְרוּ שֶׁהִבֵּת קִיסָר עִם
הַשָּׂרוֹת הַנְּ"ל הֵם זְכָרִים, כִּי הָיוּ מְלַבְּשִׁים בְּמַלְבוּשֵׁי
זְכָרִים כַּנְּ"ל. עַל כֵּן רָצוּ שֶׁהַמֶּלֶכָה שָׁלְהֶם, שֶׁהִיא אִשְׁת
בֶּן הַמֶּלֶךְ שָׁמָת, תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, שֶׁהִיא בְּאִמַּת הַבֵּת
קִיסָר, שֶׁהָיוּ סְבוּרִים שֶׁהִיא דּוֹקטוֹר, מִחֲמַת שִׁידְעָה
בְּחֻכְמָתָהּ שֶׁנִּשְׂרַף הַמֶּלֶךְ שֶׁל בֶּן הַמֶּלֶךְ שֶׁנִּפְּל, כַּנְּ"ל)
וְשִׁיחָהּ הוּא מֶלֶךְ שָׁלְהֶם, וְאֵת הַמֶּלֶךְ שָׁלְהֶם
(הֵינּוּ הַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן הַנְּ"ל) יִהְרָגוּ, (כֹּל זֶה הָיוּ רוֹצִים
מְאֹד הַשָּׂרִי מְלוּכָה הַנְּ"ל)

אֵף שֶׁלֹּא הָיָה אֲפָשֶׁר לְדַבֵּר דְּבַר כְּזֶה אֶל הַמֶּלֶכָה,
שֶׁהִיא תִּשָּׂא דּוֹקטוֹר. גַּם לְהַמְלִיכָה הוּטַב
גַּם־כֵּן מְאֹד שֶׁתִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, אֵף
שֶׁהִיטָה מִתִּירָאָה מִן הַמְּדִינָה, פֶּן לֹא יִתְרָצוּ
שִׁיחָהּ הוּא מֶלֶךְ, וְהַסְּכִימוּ לַעֲשׂוֹת
מִשְׁתָּאוֹת כְּדֵי שֶׁעַל הַמִּשְׁתָּה בְּשַׁעַת חֲדוּהָ
יֻכְלוּ לְדַבֵּר מְזֵה. וְהָיוּ עוֹשִׂין מִשְׁתָּה אֲצֵל
כָּל אֶחָד בְּיוֹמוֹ.

כְּשֶׁהִגִּיעַ יוֹם מִשְׁתָּה שֶׁל הַדּוֹקטוֹר (הֵינּוּ הַבֵּת
קִיסָר), נָתַן לָהֶם מִיַּיִן שְׁלוֹ הַנְּ"ל וְנִשְׁתַּכְּרוּ.
בְּשַׁעַת חֲדוּהָ אָמְרוּ הַשָּׂרִים: מַה יָּפֶה הָיָה
שֶׁהַמֶּלֶכָה תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר. וְאָמַר

הַדּוֹקטוֹר. יָּפֶה מְאֹד הָיָה, רַק אִם הָיוּ מְדַבְּרִים
זֹאת בְּלִתי פֶּה שְׁתוּי (הֵינּוּ שְׁלֹא בְּשַׁעַת שְׂכָרוֹת).

נַעֲנִית הַמֶּלֶכָה גַּם־כֵּן וְאָמְרָה: מַה יָּפֶה הָיָה
שֶׁהִיא תִּשָּׂא אֶת הַדּוֹקטוֹר, רַק שֶׁהַמְּדִינָה
תִּסְכֶּימָה עַל זֶה. הַשָּׂרִי שִׁנִּית הַדּוֹקטוֹר (הֵינּוּ
בֵּת הַקִּיסָר): יָּפֶה מְאֹד הָיָה, רַק אִם הָיוּ מְדַבְּרִים
זֹאת בְּלִתי פֶּה שְׁתוּי. אַחֲר־כֵּן כָּשֶׁהִקִּיצוּ
מִשְׂכָּרוֹתָם, נִזְכְּרוּ הַשָּׂרִים מַה שֶׁאָמְרוּ
וְנִתְּבִישׁוּ בְּעַצְמָן מִהַמֶּלֶכָה, שֶׁאָמְרוּ דְּבַר
כְּזֶה, אֵף הֵלֵא הִיא גַּם־כֵּן בְּעַצְמָהּ אָמְרָה זֹאת,
וְהִיא גַּם־כֵּן נִתְּבִישָׁה מִפְּנֵיהֶם, אֵף הֵלֵא גַּם
הֵם אָמְרוּ זֹאת.

וְהִתְחִילוּ לְדַבֵּר מְזֵה וְנִסְכְּמוּ בֵּינֵיהֶם־כֵּן,
וְנִתְּחַתְּנָה הִיא עִם הַדּוֹקטוֹר (וְכַנְּ"ל הֵינּוּ עִם בֵּת
הַקִּיסָר, שֶׁסָּבְרוּ שֶׁהִיא דּוֹקטוֹר, כַּנְּ"ל) וְהָלְכוּ
לְמְדִינַתָּם. וְכִשְׁרָאוּ בְּנֵי הַמְּדִינָה שֶׁהֵם בָּאִים,
שֶׁמְחֹו מְאֹד, כִּי זֶה זְמַן רַב שֶׁהֲלֵךְ הֵבִין מֶלֶךְ,
וְלֹא יָדְעוּ הֵיכֵן הוּא, וְהַמֶּלֶךְ הַזָּקֵן כָּבֵר מִת
בְּטָרָם בִּיאָתָם.

שאלות לחידודא

כמון 38אך:

מעשה ב' ממלך וקיסר (5)

- יפה מאוד היה רק אם מדברים זאת בלתי פה שתוי (שלא בשעת שכרות)
- ה. כמה פעמים מזכיר רבינו במעשה, שהדוקטור (הבת קיסר) ענתה התשובה הנ"ל?
 - פעם אחת
 - פעמיים
 - שלושה פעמים
- ו. האם לבסוף המלכה התחתנה עם הדוקטור (הבת קיסר)?
 - כן
 - לא
- בסוף המלכה התחתנה עם בן הסוחר
- ז. האם כשחזרו המלכה והדוקטור (הבת קיסר) למדינה המלך הזקן היה חי עדיין?
 - כן
 - היה חולה
 - לא

- א. מה אמרה הבת קיסר האם היא דוקטור או לא?
 - אני דוקטור
 - פעם הייתי דוקטור
 - אינני דוקטור
- ב. מה רצו לעשות שרי המלוכה כשראו חכמת הבת קיסר?
 - שהמלכה שלהם (אשתו של בן המלך הזקן) תישא את הדוקטור (הבת קיסר) והוא יהיה המלך
 - להרוג את המלך הזקן
 - שתי התשובות נכונות
- ג. מה אמרו השרים ביום המשתה של הדוקטור (הבת קיסר)?
 - מה יפה היה שהמלכה תישא את הדוקטור (הבת קיסר)
 - מה יפה שנהרוג את המלך הזקן
 - שתי התשובות נכונות
- ד. מה ענתה הדוקטור (הבת קיסר)?
 - יפה מאוד
 - יפה מאוד היה רק אם מדברים זאת בארמון המלוכה של המלך הזקן

דעם רבינ'ם
אעסיות

למען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה: דעם רבינ'ם ליכט 02-5-3333-72 * לקבלת הגליון באימייל - m025345040@gmail.com